

fuldt ud tilslutte mig statsministerens, lagmandens og andres opfordring til, at beslutningen på Færøerne er baseret på det bredest mulige flertal.

Jeg har ikke andre kommentarer til konsekvenserne, som statsministeren siger at en udtrædelse af rigsfællesskabet ville få, end at jeg synes, at vi politikere på Færøerne må tage det til efterretning som en del af præmisserne, og at vi tager det med i vores fremtidige drøftelser på Færøerne.

Jeg skylder selvfølgelig at sige, at det glæder mig som socialdemokrat, at statsministeren, også som socialdemokrat, anbefaler en selvstyreordning, der giver Færøerne en klart defineret selvbestemmelsesret i rigsfællesskabet, men det er vel naturligt, når vi begge bygger vores anbefalinger på det samme fundament, det samme værdigrundlag, det samme frihedsprincip.

Til sidst vil jeg kun sige, at tiden er moden til at træffe fornuftige afgørelser på dette område. Jeg ved, der er en færøsk motivation, og jeg forfatter nu, at man også fra dansk side er parat til at gå ind i disse drøftelser. Lad os træffe nogle beslutninger, hvor vi bagefter med stolthed kan se hinanden i øjnene. Lad os træffe nogle beslutninger, der gavner befolkningen i dag og vores efterkommere.

Formanden:

Jeg har herefter noteret tre medlemmer, der har ønsket ordet som privatister, og det er først hr. Frank Dahlgaard, derefter fru Helle Degn og hr. Mogens Andreassen.

Frank Dahlgaard (UP):

Statsministeren er for, jeg tror, det er et års tid siden, kommet med et slogan, som er rigtig godt. Statsministeren sagde noget i retning af:

Danmark skal være det bløde land med den hårde valuta, det bløde land med det sociale system, der samler dem op, som ikke kan forsørge sig selv, og samtidig med den hårde valuta og en stærk økonomi, som også sikrer mulighederne for at tage sig af de svage frem i tiden.

Det er rigtigt og godt sagt, og Danmark er jo i dag det bløde land med den stærke valuta.

Hvordan kan det så være, at vi har en stærk valuta efter syv år med en socialdemokratisk domineret regering? Ja, det er jo selvfølgelig, fordi Nyrup Rasmussen-regeringerne i alle hovedtræk har videreført den økonomiske politik, som blev lagt til rette i løbet af 1980'erne af

Schlüter og Henning Christophersen, og hvad de ellers hed.

Sådan er det jo heldigvis, og det er en stor myte, at der er den kæmpestore meningsforskel mellem Folketingets partier, når det drejer sig om den økonomiske politik.

Men ih, hvor gør partierne meget for at skjule den store enighed, for politiske partier lever jo af uenighed, og pressen har en interesse i at holde liv i myten. Man sælger aviser og får høje seertal, hvis man beskriver striden og uenigheden, og tilbage sidder en vildført befolkning, der tror, at vi herinde er tordnende uenige, når det gælder økonomien.

Jeg tror, jeg kan sige med fuld sikkerhed i stemmen: Aldrig nogen sinde i historisk tid har der været mindre uenighed om hovedtrækkene i den økonomiske politik, end der er i Danmark i dag, og det er en stor lykke, for det er en økonomisk politik, som i alle hovedtræk som sagt er en videreførelse af den fornuftige, ansvarlige, borgerlige politik, som blev sat på skinner i løbet af 1980'erne.

Vi har i dag en situation med de største valutareserver nogen sinde, med en rente, der ligger fast og er tæt på renten i Tyskland og Euroland, med en arbejdsløshed, som er nede på næsten en tredjedel af, hvad man ellers har i EU, med en meget høj beskæftigelse og med et hovedproblem, som ikke hedder arbejdsløshed, men mangel på arbejdskraft.

Regeringen har da også – bortset fra det første år eller to i begyndelsen af 1990'erne, hvor man skulle lave noget med nogle orlovsordninger – indset, at det ikke gælder om at begrænse udbudet af arbejdskraft, men modsat gælder om at fremme det. Derfor har man strammet på de orlovsordninger, man satte i værk, og derfor har man også lavet efterlønsindgrebet for et års tid siden. Her var vi jo nogle stykker i Folketinget på borgerlig side, der følte os overhalet højre om, men det var i bund og grund fornuftigt i hovedtrækkene.

At Socialdemokratiet så fik et internt kæmpeproblem, fordi man havde sagt, at man ikke ville gøre noget, er så den partipolitiske side af sagen; men man har i hovedtræk ført en fornuftig økonomisk politik, og derfor er vi det bløde land med den hårde valuta. Men så er det, man må spørge statsministeren: Når vi har en hård valuta, hvorfor skal den så afskaffes? Når vi skal være et foregangsland også med en hård valuta, hvorfor så afskaffe denne foregangsvaluta, som ikke er stor, men som er stærk, og